
G. István László

ÍTÉLETEDBŐL

És ítéletedből majd megszököm,
mert szélcsendből is kiszökik a szél,
nem lehet jósnak rajtam se átka –
érdemtelenül hív a kárhozat:
ugyanazt kapni levegőtelen,
készületlen tüdővel, mint a sok
megbékélt szem, amiben jár a fény,
és hív a körbe. Meg se szégyenít,
hogy tékozolhatatlan tartozásom
többet tud rólam, mint amennyit én
felejtani tudok. Nem bírom el:
arcod kivárhatatlan áradása
mint szigettelen tenger híz körül.

HITETLEN

Mindig egy időben nyugodni, kelni
elfáradtam, uram, én benned alszom,
és nem leszek nap, hogy édig se érjek,
s már visszahívsz. Jobb lesz nekem a másik,
a behajló bot (körkörös menet
helyett bolyongó lelkiismeret),
amit kezembe raksz, és nincs kezemnél:
bánatból vétket, bűnből bánatot
verni fel veled, hogy a kárhozat
alakot ne öltösn, fusson a porból.
Nekem nincs, uram, lélegzetemért
hitem, hullámokból kiérni nem
tudok – úgy gondoldj rám, hogy utánam ég,
aki elgondol, s elhamvad, ha nem –
Uram, ne játssz velem, ne védj a tűzzel.